

Sygnatura akt I C 2549/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 11-07-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 04-07-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz strony powodowej (...) S.A. we W. kwotę 116,87 zł (sto szesnaście złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 18,25 złotych od dnia 16 września 2010 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 98,62 złotych od dnia 28 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 60,99 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2012 r. (...) S.A. we W. domagał się zasądzenia od J. M. kwoty 204,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż w dniu 16 grudnia 2010 r. nabyła od (...) S.A. we W., wierzytelność wobec pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem z tytułu niezapłaconych faktur za świadczone usługi telekomunikacyjne, na którą to wierzytelność składała się należność główna z tytułu niezapłaconych faktur za wykonane usługi oraz odsetki ustawowe od tych należności od dat wymagalności faktur.

W dniu 12 czerwca 2012 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwot dochodzonych pozwem. Mimo tego wezwania pozostało ono bez żadnego efektu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2012 r., wydanym w sprawie VI Ne-e 1499617/12, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie powództwo uwzględnił w całości.

Sprzeciw od tego orzeczenia złożył pozwany J. M., na skutek czego sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.

Pismem z dnia 01 lipca 2013 r. strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 88 zł, zrzekając się w tym zakresie roszczenia.

Na rozprawie w dniu 04 lipca 2013 r. pełnomocnik pozwanego uznał powództwo, za wyjątkiem kwoty 88 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową przelewu wierzytelności z dnia 16 grudnia 2010 r. (...) S.A. we W. nabyła od (...) S.A. we W. wierzytelności wynikające ze świadczenia usług telekomunikacyjnych. Wśród tych wierzytelności była wierzytelność wobec J. M..

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- umowa z dnia 16.12.2010 r. k. 27 – 28)

Wartość nabytej przez (...) S.A. we W. wierzytelności wynosiła 116,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 18,25 zł od dnia 16 września 2010 r. oraz od kwoty 98,62 zł od dnia 28 sierpnia 2009 r.

O nabyciu wierzytelności J. M. został poinformowany pismem z dnia 16 grudnia 2010 r.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- nota odsetkowa k. 29

- nota księgowa k.30

- faktura VAT k. 31 – 32

- pismo z dnia 16.12.2010 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 35 – 36

- protokół odbioru wyposażenia abonenckiego k. 47

- nota księgowa k. 48)

Sąd zważył co następuje:

W świetle stanowisk stron powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie, a w pozostałym zakresie na umorzenie.

Zgodnie z pismem strony powodowej z dnia 01 lipca 2013 r. wносиła ona o zasądzenie od pozwanego kwoty 116,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 18,25 zł od dnia 16 września 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 98,62 zł od dnia 28 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty.

W powyższym zakresie J. M. uznał powództwo.

Jak stanowi art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W ocenie tutejszego Sądu uznanie powództwa przez pozwanego nie było sprzeczne z prawem i zasadami współzycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa.

I dlatego zasądzono jak w pkt I wyroku.

Odnośnie kwoty 88 zł dotyczącej opłaty za nie zwrócony modem, to w tym zakresie strona powodowa cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Biorąc zatem pod uwagę, że strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 88 zł, a w ocenie Sądu Rejonowego brak jest przesłanek do uznania cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, należało orzec jak w pkt II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c.

Zgodnie z tym pierwszym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Natomiast na mocy drugiego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania.

Strona powodowa poniosła w niniejszym postępowaniu koszty w łącznej kwocie 107 zł na które złożyło się 30 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej oraz 60 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).

A ponieważ wygrała jedynie w 57% (powództwo w zakresie kwoty 88 zł było od dnia wniesienia pozwu niezasadne) należał się jej zwrot kwoty 60,99 zł.

Rygor natychmiastowej wykonalności został nadany pkt I wyroku na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.